

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s. r. o., Krížna 336/2, Považská Bystrica, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., Centrum 18/23, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Fatura, vo veci namietaného porušenia čl. 1 a čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 96/2017 a jeho uznesením z 5. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2018 doručená sťažnosť spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia čl. 1 a čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoE 96/2017 a jeho uznesením z 5. februára 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 719/2008 z 5. mája 2017 bol zamietnutý návrh sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného, exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená.

3. V podanom odvolaní sťažovateľka namietala niekoľko pochybení okresného súdu, a to najmä s poukazom na základné princípy zakotvené v Civilnom sporovom poriadku a v ústave. Poukázala aj na to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Ďalej namietala porušenie práva konať pred súdom, resp. práva na spravodlivý súdny proces, ako aj porušenie zásady právnej istoty v nadväznosti na to, že počas exekučného konania došlo k postúpeniu pohľadávky pôvodne oprávnenej obchodnej spoločnosti M-GUM a. s., v likvidácii (ďalej len „pôvodná oprávnená“), no napriek tomu okresný súd nekonal so sťažovateľkou ako právnu nástupkyňou pôvodnej oprávnenej. Na skutočnosť postúpenia pohľadávky prihliadol okresný súd až po tom, ako mu táto bola zo strany sťažovateľky ako právnej nástupkyne pôvodnej oprávnenej oznámená. Na základe toho, že pôvodná oprávnená zanikla, okresný súd exekúciu zastavil, keďže jediný subjekt, ktorý podľa jeho názoru mohol navrhnúť zmenu účastníka konania, zanikol.

4. Uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 96/2017-52 z 5. februára 2018 bolo odvolanie sťažovateľky odmietnuté z dôvodu, že jednak smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol opravný prostriedok prípustný, ale okrem toho odvolanie podala neoprávnená osoba. Vzhľadom na to, že pôvodná oprávnená zanikla, nie je podľa názoru sťažovateľky zrejmé, kto bol vlastne oprávnený podať opravný prostriedok, ak nie právna nástupkyňa pôvodnej oprávnenej, s ktorou súd navyše vôbec nekonal.

5. Podľa názoru sťažovateľky postupom a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

6. Sťažovateľka je toho názoru, že postupom všeobecných súdov došlo k odňatiu jej práva konať pred súdom, ako aj k porušeniu princípu právnej istoty. Sťažovateľka nielenže

sama iniciatívne oznámila okresnému súdu, že je právnou nástupkyňou pôvodnej oprávnenej, ale mala tiež záujem riadne pokračovať v konaní. Podľa sťažovateľky je viac ako zarážajúce, že exekúciu, ktorá bola vedená od roku 2008, pričom pôvodná oprávnená bola vymazaná z obchodného registra v roku 2010, okresný súd naďalej „viedol“, a to viac ako sedem rokov, a až po oznámení sťažovateľky exekúciu zastavil. Takéto rozhodnutie o zastavení konania, ale najmä rozhodnutie krajského súdu o odmietnutí odvolania je arbitrárne a sťažovateľka ako právna nástupkyňa pôvodnej oprávnenej nemohla následne uplatňovať všetky svoje práva. Postupom krajského súdu, ktorý odvolanie odmietol napriek skutočnosti, že práva a povinnosti z pohľadávky zákonným spôsobom prešli na sťažovateľku, došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu. Krajský súd v podstate vylúčil možnosť sťažovateľky, aby uplatňovala svoje práva na ďalšom súde. Túto skutočnosť treba hodnotiť aj s poukazom na to, že pred doručením uznesenia krajského súdu bolo sťažovateľke doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 ECdo 17/2017 z 24. januára 2018, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie síce v inej, ale obdobnej veci. Sťažovateľka preto v tomto konaní nevyužila možnosť podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, lebo bolo zrejmé, ako by najvyšší súd o takomto dovolaní rozhodol. Navyše by sťažovateľke hrozila pokuta za bezdôvodné zaťažovanie súdov podľa § 452 Civilného sporového poriadku. Arbitrárnosť uznesenia krajského súdu spočíva podľa sťažovateľky aj v tom, že nielenže neprihliadal na neoprávnené vedenie exekúcie zo strany okresného súdu po dobu siedmich rokov, ale tiež považoval sťažovateľku za neoprávnenú osobu, hoci mala záujem uplatňovať a aj uplatňovala svoje práva.

V súvislosti s namietaným porušením princípu právnej istoty poukazuje sťažovateľka na to, že v rámci rozhodovacej praxe všeobecných súdov existuje viacero (rádovo desiatky) rozhodnutí, v ktorých súd zmenu účastníka exekučného konania pripustil v situácii, keď pôvodná oprávnená zanikla a jej právnou nástupkyňou je práve sťažovateľka. Ide o rozhodnutia tak prvostupňových súdov, ako aj odvolacích súdov. Na túto skutočnosť poukazovala sťažovateľka aj v rámci odvolania, ktoré krajský súd odmietol, pričom na túto skutočnosť nijako neprihliadol. Princíp právnej istoty je zakotvený v základných zásadách uplatňujúcich sa v sporovom procese a je súčasťou Civilného sporového poriadku. Podľa

sťažovateľky by preto mal byť uplatnený aj v tomto konaní tak, aby právna prax súdov bola v tejto oblasti zjednotená. Takéto očakávanie mala aj sťažovateľka pri podaní odvolania. Uznesenie krajského súdu nemožno považovať ani za spravodlivé, lebo napriek tomu, že sťažovateľka splnila všetky predpoklady na to, aby sa stala účastníčkou konania, resp. sporovou stranou, všeobecné súdy jej svojím postupom toto právo odňali.

7. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s.r.o... na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 16CoE/96/2017 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 16CoE/96/2017 z 05.02.2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s.r.o... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume vo výške 1000,00 EUR (slovom jeden tisíc eur), ktoré je Krajský súd Trenčín povinný spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s.r.o. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Spoločnosti JUDr. Ivan Pádej advokát – AK s.r.o... sa priznávajú trovy konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 390,50 Eur, a to za dva úkony právnej služby – prevzatie veci a príprava a spísanie sťažnosti na Ústavný súd, 2 x á 153,50 + paušál 2 x 9,21 Eur + 20% DPH, ktoré je Krajský súd Trenčín povinný zaplatiť na účet spoločnosti JUDr. Róbert Fatura, advokát, s.r.o... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

8. Z uznesenia krajského súdu č. k. 16 CoE 96/2017-52 z 5. februára 2018 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 Er 719/2008-31 z 5. mája 2017.

Podľa konštatovania krajského súdu okresný súd ustálil, že mu 18. apríla 2017 bol doručený návrh sťažovateľky na zmenu účastníka exekučného konania, ktorým táto požadovala pripustenie zmeny na strane oprávneného z dôvodu postúpenia vymáhanej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 31. augusta 2009 s tým, že novou oprávnenou sa stala sťažovateľka. Je teda zrejmé, že pôvodná oprávnená ešte pred svojím zánikom postúpila vymáhanú pohľadávku sťažovateľke, pričom išlo o singulárnu sukcesiu. Taktiež je zrejmé, že v čase spísania a podania návrhu na zmenu oprávneného pôvodná oprávnená už neexistovala, a preto nemohla podať návrh na zmenu oprávneného. Vzhľadom na to nebola splnená podmienka v zmysle § 80 ods. 1 Civilného sporového poriadku v tom, že žalobca môže navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené. Zmena oprávneného je za situácie, že oprávnený zanikol, možná iba vtedy, ak súčasne so zánikom oprávneného prechádza jeho právo na nový subjekt. V prípade, že oprávnený prevedie pohľadávku, potom zanikne a až následne je podaný návrh na zmenu oprávneného, nie je možné vyhovieť mu, pretože ešte pred podaním návrhu nastali všetky podmienky na to, aby bola exekúcia pre neexistenciu oprávneného zastavená a nemožno v nej pokračovať s novým subjektom ako oprávneným. Podľa výpisu z obchodného registra pôvodná oprávnená bola 1. apríla 2010 dobrovoľne vymazaná z obchodného registra, čím zanikla a stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania.

Podľa názoru krajského súdu Exekučný poriadok explicitne neupravuje možnosť podania odvolania proti rozhodnutiu o zmene účastníka exekučného konania, ale odkazuje na subsidiárne použitie Civilného sporového poriadku. Tento v § 357 taxatívne uvádza uznesenia, proti ktorým je odvolanie prípustné, pričom uznesenie o návrhu na zmenu účastníka konania medzi takýmito uzneseniami nie je uvedené. Je preto zrejmé, že odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na zmenu účastníka konania (vrátane exekučného konania), prípustné nie je. Bolo preto potrebné odvolanie sťažovateľky proti prvému výroku uznesenia okresného súdu odmietnuť ako také, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo odvolanie prípustné.

Vo vzťahu k odvolaniu proti druhému a tretiemu výroku uznesenia okresného súdu, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, vychádzal krajský súd z toho, že odvolanie môže podať iba strana sporu, teda v exekučnom konaní účastník exekučného

konania (§ 359 Civilného sporového poriadku). Účastníkmi exekučného konania sú predovšetkým oprávnený a povinný (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017). Keďže návrh na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného bol prvým výrokom uznesenia okresného súdu zamietnutý, v čase podania odvolania nebola sťažovateľka účastníčkou tohto exekučného konania, a preto bolo potrebné jej odvolanie proti druhému a tretiemu výroku uznesenia okresného súdu odmietnuť ako také, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou.

9. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 ECdo 17/2017 z 24. januára 2018 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 27 CoE 122/2017 z 31. júla 2017.

Išlo o exekučnú vec tej istej pôvodnej oprávnenej, avšak proti inému povinnému, a to o vymoženie čiastky 34,85 € s prísl. Aj v tejto veci okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníčky konania na strane oprávnenej, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie s tým, že nesprávnym procesným postupom súdu sa jej znemožnilo uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku].

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie bolo potrebné odmietnuť, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

Keďže uznesenie krajského súdu bolo vydané a dovolacie konanie bolo začaté po 1. apríli 2017, teda za účinnosti novej právnej úpravy, na posúdenie prípustnosti dovolania bolo potrebné aplikovať uvedenú právnu úpravu vylučujúcu prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní.

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

12. Ústavný súd považoval za potrebné zaoberať sa predovšetkým prípustnosťou podanej sťažnosti.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ako konštatoval najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 ECdo 17/2017 z 24. januára 2018 (na ktoré sťažovateľka poukazuje), vzhľadom na § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. Sťažnosť preto treba nepochybné považovať za prípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. Pri ďalšom skúmaní treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Námietky sťažovateľky možno zaradiť do dvoch okruhov. Tvrdí jednak, že postupom všeobecných súdov jej bolo odňaté právo konať pred súdom, pretože hoci platným spôsobom nadobudla exekučne vymáhanú pohľadávku po pôvodnej oprávnenej (ktorá bola potom v rámci likvidácie vymazaná z obchodného registra bez právneho nástupcu), napriek tomu nebola do konania ako nová oprávnená pripustená. Okrem toho sa všeobecné súdy neriadili princípom právnej istoty, ktorý je súčasťou právneho štátu, pretože v obdobných veciach, v ktorých sťažovateľka ako právna nástupkyňa exekučne vymáhala

iné pohľadávky pôvodnej oprávnenej, bola do konania pripustená a mohla v exekúciách začatých pôvodnou oprávnenou pokračovať. Sťažovateľka pritom predložila ústavnému súdu viaceré rozhodnutia všeobecných súdov v takýchto veciach.

16. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

17. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že krajský súd dostatočným spôsobom odôvodnil, že odvolanie sťažovateľky muselo byť odmietnuté, keďže vo vzťahu k prvému výroku uznesenia okresného súdu nebolo odvolanie prípustné a vo vzťahu k druhému a tretiemu výroku nebola sťažovateľka oprávnenou osobou, pretože sa v dôsledku prvého (právoplatného) výroku nestala účastníčkou konania (nebola ako účastníčka konania pripustená).

18. Sťažovateľka bez toho, aby sa čo i len pokúsila argumenty krajského súdu vyvrátiť alebo aspoň spochybniť, iba vo všeobecnej rovine tvrdí, že postupom všeobecných súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pritom z už citovaného čl. 46 ods. 4 ústavy je zrejmé, že v rámci základného práva na súdnu ochranu ústava odkazuje na zákonnú úpravu a práve s poukazom na túto zákonnú úpravu odôvodnil krajský súd svoj verdikt. Za uvedeného stavu nie je úlohou ústavného súdu „domýšľať si“ prípadné možné argumenty, ktorými by sa eventuálne dali úvahy krajského súdu spochybniť.

19. Nebolo možné akceptovať ani námietku sťažovateľky tvrdiacej, že v jej obdobných veciach rozhodli súdy v jej prospech a zámenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného subjektu umožnili.

20. Ústavný súd v danej súvislosti konštatuje, že uznesenia Krajského súdu v Nitre, na ktoré sťažovateľka poukázala, javia také rozdiely v konkrétnych okolnostiach, ktoré neumožňujú záver o tom, že by v danej veci rozhodli všeobecné súdy za obdobných rozhodujúcich okolností odlišne. Z uznesení Okresného súdu Košice II, Okresného súdu Námestovo a Okresného súdu Nitra zasa vyplýva podľa všetkého nedostatočná informovanosť týchto súdov o skutkovom stave v posudzovaných súvislostiach.

Konkrétne z uznesení Krajského súdu v Nitre č. k. 15 CoE 111/2017-29 z 31. októbra 2017 a č. k. 9 CoE 30/2017-28 z 29. júna 2017 (ktorými boli zrušené prvostupňové uznesenia vyhlasujúce exekúcie za neprípustné a konania boli zastavené) vyplýva, že v týchto veciach príslušné okresné sudy vyhlásili exekúciu za neprípustnú a zastavili ju, keď zistili, že pôvodná oprávnená zanikla bez právneho nástupcu. Sťažovateľka písomne oznámila súdnemu exekútorovi ešte pred výmazom pôvodnej oprávnenej z obchodného registra skutočnosť, že došlo k postúpeniu pohľadávky v jej prospech, a predložila mu príslušnú zmluvu o postúpení pohľadávok. Takýto postup sťažovateľky v teraz prejednávanej veci zo sťažnosti, ale ani z uznesenia krajského súdu nevyplýva.

Z uznesení Okresného súdu Košice II sp. zn. 1 Er 312/2001 z 23. novembra 2011, Okresného súdu Námestovo sp. zn. 3 Er 104/2008 z 5. decembra 2017 a Okresného súdu Nitra č. k. Er 6250/2000-23 z 18. októbra 2017, ktorými bola pripustená zmena účastníka konania na strane oprávnenej tak, že namiesto pôvodnej oprávnenej vstúpila do exekučného konania sťažovateľka, možno s veľkou mierou pravdepodobnosti vyvodit', že sudy nemali vedomosť o tom, že pôvodná oprávnená výmazom z obchodného registra zanikla bez právneho nástupcu.

21. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018